

hvad maaske ikke er fremkommet tilstrækkelig klart under Debatten hidtil, at hele Planen, saaledes som den er forelagt, jo ikke gaar ud paa at fordele Kød her i Landet paa samme Maade som de øvrige Rationeringer gaar ud paa at fordele Levnedsmidler, men derimod gaar ud paa af de forhaandenværende Kvanta Kød, som findes her, at tage en vis Del, som skal erstatte et Kvantum Flæsk og at give Lejlighed til, at dette Kvantum Kød sælges til Flæskets Pris. Ud over det vil der altsaa være Lejlighed til at forsyne sig med Kød, alt efter som Forholdene i øvrigt ligger. Men idet dette er Hensigten, er det nødvendigt, at det Rationeringsmærke, som giver Adgang til at faa Kødet, bliver et Rabatmærke til en bestemt Pris. Ved de tidligere Beregninger har man ment, at 190 g Kød for at blive nedsat til Flæskets Pris maatte have en Rabat af 30 Øre. Naar man nu forhøjer Kvantumet til de 200 g, der er Tale om, maa Rabatmærket forholdsmæssigt sættes til ca. 32 Øre, det vil sige, at Rabatten paa 5 Gange 200 g, Rabatten for et kg Kød, vil blive 160 Øre. Dette er sat i Forhold til første Klasses Kød. Hvis en Køber ønsker at tage anden eller tredje Klasses Kød, vil der med det Rabatmærke, han har, komme til at staa ham to Udveje aabne, han vil enten kunne skaffe sig 200 g Kød til en Pris, der bliver lavere end Flæskets Pris, eller skaffe sig noget mere Kød til Flæskets Pris ved Hjælp af sit Rabatmærke. De 200 g, jeg her har nævnt, er altsaa en Værdimaaler i Forhold til hele Ordningen og ikke absolut en Kvantumsbegrænsning, men det er Kvantumet for første Klasses Kød, for hvilket der kan ydes et Rabatmærke til 30 eller 32 Øre, hvorledes det nu bliver fastsat.

Jeg kommer dernæst til de Punkter af Betænkningen, hvor Uoverensstemmelser er til Stede, og der er da først et Spørgsmaal, der har været drøftet før, nemlig paa hvilken Maade man skulde sikre sig, at den af Staten tænkte Kødprisedsættelse virkelig ogsaa fandt Sted. Her har man haft to forskellige Muligheder, enten at fastsætte en Maksimalpris for Kødet og saaledes gøre det nødvendigt for Slagterne at forsyne sig med Kvæg til en saadan Pris, at de kunde aflevere Kødet til Maksimalpris, eller at sætte en Overpris paa Kødet for at sikre, at det ikke kunde stige til en højere Pris, end at Statens Rabatmærker kom til at betyde den Nedsættelse, som var tilsigtet. Flertallet er nu gaaet den Vej at anbefale — ikke ved

et Ændringsforslag, men i Betænkningen —, at man skal fastsætte Maksimalpris for det rationerede Kød. Jeg mener at burde sige et Par Ord om, hvad der vil være at forstaa herved. Det er ikke saaledes, at der efter den paatænkte Ordning i en Slagterbutik skal være ophængt Kød, om hvilket det siges, at dette Kød er inde under Rationeringen, og ved Siden deraf andet Kød, som er udenfor Rationeringen. Men Meningen er, at naar en Kunde kommer ind og køber sit Kød, vælger han det, som passer ham, og først ved Handlens Afslutning vil det vise sig, om han betaler kontant eller betaler delvis med Flæskmærker eller Kødmærker, hvilket det nu maatte blive, som altsaa er Rabatmærker. Altsaa, naar han afleverer sin Betaling, hvoraf f. Eks. 5 Mærker ved Køb af 1 kg er Rabatmærker, indtræder i samme Øjeblik Maksimalprisen for dette Kilogram Kød, thi derigennem sikres, at Rabatmærket kommer til fuld Gyldighed, saaledes at Prisen bliver Maksimalprisen minus de Rabatmærker, han afleverer. Under Overvejelserne angaaende dette Forslag har man fra en vis Side næret en enkelt Betænkelse vedrørende denne Ordning, som ellers ikke kunde volde større Vanskeligheder end andre Ordninger, nemlig den, at nogle Slagtere kunde have vanskeligere end andre ved at forskaffe sig Kød, fordi deres Kundekreds maaske væsentlig var henvist til at skaffe sig rationeret Kød, medens andre Slagtere, som indenfor deres Kundekreds havde baade Rationeringskunder og Kunder udenfor Rationeringen, vilde have lettere ved at skaffe sig Kød til deres Butikker. Hvorledes nu hele dette Forhold kan udvikle sig, er det ikke muligt at sige. Men Forslaget her frembyder ligesom det oprindeligt fremsatte Lovforslag den Ordning, at nogen Lovbestemmelse om, under hvilke Forhold den videre Ordning kan ske, træffes ikke, idet man erkender, at det vil være nødvendigt administrativt at følge Ordningen og kunne imødegaa og rette Skavanker og drage Lære af Erfaringer, som efterhaanden indhentes.

Ved Venstres Ændringsforslag Nr. 6 er foreslaaet indført den Overpris, som man talte om ved første Behandling, og Ændringsforslaget om Overprisen er tilsyneladende ret imødekommende, for saa vidt som jeg i Bemærkningerne havde angivet som en Forudsætning, at Overprisen blev 20 Øre, medens man fra anden Side den Gang hævdede, at den maatte nødvendigvis være 40 Øre. Forslaget om de 24 Øre maa altsaa efter denne Betragtning